

Слжнчо и Месечинко

— Мила мамо, я кажи ми
Вжв небесния предел —
Цяла нош, защо тжй свети
Месечинко златочел?...

— Да ти кажа, скжпи синко,
Денем грее Слжнчо злат,
А навечер той се скрива
В своя бисерен палат.

Уморен от пжтя джлги
Той преди да легне ош,
Златни месечка повиква
Да ни пази цяла нош.

Тихо, тихо той му казва:
„Месечинко, братко мой,
Запали си ти фенера
И тржгни кат часовой“.

„Светжл, ясен сред простора
Посред толкова звезди,
Дор отджхна, мили братко,
Земний мир ти обходи“.

„Спят ли всички на земята
Твоя поглед ще следи —
Кой е буден, кой там плаче
И на другите вреди“.

„Всичко, всичко що си видял
От небесни висоти,
Утре рано, Месечинко,
Ти ела ми извести.“

Слжнчо спи, а Месечинко
Цяла нош кат часовой,
С ясен поглед от небето
Пази земния покой.

Ош зора не зазорила —
Бжрза той при Слжнча злат
Бжрза бжрза да споходи
Своя ненагледен брат.

— Чук, чук! — чука на вратата,
— Слжнчо, братко, ставай вжн,
Ей, петлите веч пропяха
Вредом екна птичи звжн!... —

Става Слжнчо и го пита:
„Месечинко, братко мил,
Я кажи, какво си видял,
И какво си проследил?“

„И защо си толкоз бледен,
И с разплакани очи? —
Искам братко, аз да зная, —
Нещо ли ти се случи?“ —